

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 11741/16
Дана 14.06.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мирјане Вулић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ..., кога заступа пуномоћник адвокат Иван Ћаловић из Чачка, Б. Јанковића 37, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, ради поништаја решења 01 број 118-24/16-7 од 18.05.2016. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 14.06.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра 01 број 118-24/16-7 од 18.05.2016. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра да тужиоцу А.А. Из ... плати износ од 16.890,00 динара на име трошкова управног спора у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је предлог за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 бр. 1181-161/09 од 15.06.2009.године, поднет од стране А.А. бившег запосленог у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи у ..., као неоснован.

У тужби, поднетој овом суду дана 16.08.2016. године, тужилац је оспорио

законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога и навео да оспорено решење не садржи довољне и јасне разлоге за одлуку у диспозитиву, као ни оцену навода истакнутих у предлогу, чиме је тужени повредио одредбе Закона о општем управном поступку. Указује да тужени орган у образложењу уопште није оценио да ли су разлози за престанак радног односа тужиоца 15.06.2009.године и даље актуелни, односно да ли је тужиоцу ускраћено право на рад, јер је отпао правни основ за престанак радног односа. Тужилац даље, у тужби износи хронологију поступка који је претходио доношењу решења којим му је престао радни однос од 15.06.2009.године и позива се на пресуде Европског суда за људска права у Стразбуру, као и на одлуке Уставног суда и на пресуде Управног суда и сматра да је закон повређен на његову штету, па је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи или да у поступку пуне јурисдикције реши сам ову управну ствар. Трошкове спора је тражио у износу од 60.000,00 динара за састав тужбе, као и за таксу на тужбу.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одлучио као у диспозитиву свог решења, у поступку по предлогу тужиоца поднетом на основу члана 257. став 1. тачка 2) и 5) Закона о општем управном поступку, дана 13.10.2014.године за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 бр. 1181-161/09 од 15.06.2009. године, којим је тужиоцу престао радни однос у министарству са 22.06.2009.године на основу тада важећег члана 168. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/2005, 63/2009-Одлука УС) због безбедносних сметњи. Даље, из образложења оспореног решења произлази да је у предлогу од 13.10.2014.године за оглашавање ништавим решења од 15.06.2009.године наведено да је тужилац правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу К. бр. 1/11 од 09.11.2011.године ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело које му се ставља на терет по оптужници Основног јавног тужилаштва у Ужицу КТ. бр. 9/08 од 24.11.2008.године, па би опстанак на снази оспореног решења представљао кривично дело- повреда права по основу рада и право из социјалног осигурања из члана 163. КЗ РС. Тужени орган затим, цитира одредбу члана 257. став 1. Закона о општем управном поступку и закључује да у конкретном случају, како је за утврђивање постојања безбедносне сметње била довољна чињеница покретања кривичног поступка, утврђивања основаности оптужбе није од значаја за законитост решења, јер основаност оптужбе не представља претходно питање, нити пресуда кривичног суда којом се тужилац ослобађа оптужбе представља нову чињеницу, односно нови доказ који би сам, или у вези са другим доказима довели до друкчијег решења ове управне ствари, да је био изнет или употребљен у ранијем поступку.

Наступањем безбедносне сметње именовани је престао да испуњава услове за пријем у радни однос, чиме је настао основ за престанак радног односа у МУП-у сходно члану 168. Закона о полицији.

Одредбама члана 257. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/2001, "Службени гласник РС", бр. 30/2010), прописано је да се ништавим оглашава решење које је у управном поступку донесено у ствари из судске надлежности или у ствари о којој се уопште не може решавати у управном поступку (тачка 1), које би својим извршењем могло проузроковати неко дело кажњиво по кривичном закону (тачка 2), чије извршење није могуће (тачка 3), које је донео орган без претходног захтева странке, а на то странка није накнадно изричито или прећутно пристала (тачка 4) и које садржи неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости (тачка 5).

Полазећи од садржине поднетог предлога тужиоца од 13.10.2014.године и наведених законских одредби, Управни суд је нашао да је тужени орган оспореним решењем учинио повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) које су биле од утицаја на одлучивање у овој управној ствари. Ово стога, што тужени орган, диспозитивом одбија предлог тужиоца за оглашавање ништавим решење од 15.06.2009.године, у образложењу се позива на одредбе члана 257. став 1. Закона о општем управном поступку, које се односе на случајеве оглашавања ништавим решења у управном поступку, а затим даје разлоге о постојању претходног питања, односно о новој чињеници, односно доказу који би довели до другачијег решења ове управне ствари, да су били изнети у ранијем поступку, односно даје разлоге о испуњености услова за понављање поступка прописаних одредбом члана 239. Закона о општем управном поступку, због чега је оспорено решење конктрадикторно, а разлози и пропис на који се тужени позвао у образложењу оспореног решења не упућују на одлуку у диспозитиву.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да поступи по примедбама изнетим у овој пресуди и да донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан примедбама и правним схватањем суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, како је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, налазећи да нису испуњени услови из члана 43. став 1. истог закона, да суд пресудом реши ову управну ствар, јер природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 155. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, и тужиоцу досудио трошкове у укупном износу од 16.890,00 динара, и то на име саставе тужбе износ од 16.500,00 динара према Тарифном броју 43. став 1. тачка 4. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/2012) и

трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара по ТТ, као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није признао тужиоцу захтеване трошкове управног спора за разлику до одређених 60.000,00 динара за састав тужбе, јер тражени износ није у складу са напред наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 14.06.2017.године, I-3 У 11741/16

**Записничар
Биљана Стојановић,с.р.**

**Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ВВ/ИО